

Anklagad

Av: Jonas Pedersén

Salen är mörk, endast ett tyst sorl vittnar om publiken som sitter i sina välordnade bänkrader. Någonstans därute sitter hennes nära, men där hon står är det också svart, hon ser ingenting. En dörr öppnas någonstans, men inget ljus strömmar in, tvärtom känns det som att salen blev mörkare, sorlet tystnar och två strålkastare tänds, en över det höga podiet där mannen i den vita peruken sitter med sin svarta kappa, det slår henne att han är ansiktslös. Den andra tänds över hennes huvud, en cirkel av ljus lyser upp marken runtomkring henne, alla kan nu se hennes långa mörka hår, hennes stora svarta huvtröja som skyddar henne och hennes stora, prassliga byxor. Ögonen fixeras vid avbilden av rättvisans gudinna med hennes vågskål och förbundna ögon, som sitter på det höga podiet. Hon vänder på sitt huvud för att se om något av hennes ljus har spillt över på åskådarna, men mannen där framme harklar sig barskt och slår sin klubba mot träet.

– Ordning i rätten, alla ögon framåt, hitåt, säger han med en sträng röst. Då kan vi börja rättegången, vill adjutanten läsa upp anklagelserna?

Ytterligare en lampa tänds vid podiets högra sida och fram i ljuscirkeln träder en narr med bjällror på mössan och färgglada kläder, han har en pergamentrulle i händerna som han läser från.

– Hihi. Den anklagade har anklagats för att bryta mot normen vid otaliga tillfällen och på, hihi, lika många tillvägagångssätt. Hihi.

– Hur ställer sig den anklagade till anklagelserna? frågade domaren.

– Jag... jag förstår inte... hennes röst var bruten.

– Vill sekreteraren anteckna att den anklagade ställer sig oförstående till åtalet?

– Hihi, det har jag redan gjort, fnissar narren fram.

– Det är bra, vill åklagaren lägga fram sin sak?

Strålkastaren över narrens huvud slocknar och tänds igen, framför henne där han nu står, denna gång med en piska i handen. Hon förstår ingenting och kan känna en svart sten på sitt hjärta.

– Hihi, högt ärade och vördade domare, vi ska idag få se tydliga bevis på att den skyldiga onekligen har nedlåtit sig till det hemska brott som hon står anklagad för. Jag ska visa för Er ers högsta av höghet att hon onekligen förtjänar det straff som väntar henne!

I ett utbrott av förnuft i hennes förvirrade tankar skriker hon rätt ut:

– Jag måste ha rätt till en försvarare!

– Hmm, domaren kliade sig på sin icke existerande haka. Den anklagade begär en försvarsadvokat, vi ska tillgodose hennes önskan. Vill hennes försvarare kanske tala igenom fallet med sin klient.

Plötsligt dök narrens huvud upp bakom hennes axel, hans bjällror slog henne i ansiktet, i hans hand vilade en orm.

– Hihi, det vill jag nog Ers underbara höga excellens.

Han lutade sin mun mot hennes öra och väste i hennes det.

– Förklara dig skyldig. Hihi. Bråka inte flicka lilla, unga kvinna, förhärdade brottsling...

– Du... du kan inte försvara mig...

– Hihi. Varför inte det?

– Du är ju åklagaren, och du tror ju att jag är skyldig till vad jag än är anklagad för.

– Hihi. Vill du inte ha någon försvarare sötnos? hans tunga kittlade i hennes öra.

– Jo... men du är äcklig!

Sorlet bland åskådarna steg upp igen men tystnade efter domarens klubbslag.

– Ordning i rätten! Jag antar att samtalet mellan den anklagade och hennes försvarare är slut? Och den anklagade avsäger sig rätten till ombud? Bra, då kanske vi skulle kunna få höra åklagarens sak ytterligare?

Narren befann sig plötsligt mitt framför henne igen, piskan var tillbaka i hans hand.

– Hihi. Absolut oh Du högt värderade ordförande av de vackraste av rätter. Hihi. Jag anser det bäst att börja där det passar, nämligen från början. Hihi. Därför vill jag kalla mitt första vittne.

En strålkastare till tändes till vänster om podiet, en kvinna satt i en hög bänk.

– Hihi. Skulle Ni vilja vara så vänlig att svära vid den makt som Ni tillbeder, att bara tala den sanning som vi vill höra? Hihi.

– Ja... svarade kvinnan.

– Dåså. Hihi. Skulle Ni vilja berätta för rätten vilken relation Ni har till den anklagade?

– Det är min dotter.

– På så vis. Hihi. Har Ni vid någon tidpunkt bevittnat något underligt i Er dotters beteende?

– Ja, absolut, många saker. Jag vet inte var jag ska börja, hon stänger in sig i sitt rum och lyssnar på sorgsen musik, hon pratar knappt längre. Hon... hon gråter och kan inte säga varför.

– Haha. Gråter hon utan att veta varför?

– Ja... hon säger att hon har ont, i själen.

– Hihi. Noterar rätten hur konstig hon är?

– Det är noterat, svarade domaren. Skulle vi kunna få höra den anklagades svar? Varför gråter du?

– Jag vet inte...

– Du måste väl veta varför du gråter?

– Nej... det gör så ont bara, här inne.

Hon pekade på sitt bröst, den svarta stenen tyngde för hårt när hon talade om den, hon sjönk ihop på golvet, satt hopkrupen och grät, fällde upp sin huva och begravnade ansiktet i sin tröja.

– Hihi. Nu gråter hon igen. Men låt Er inte luras Ers höghet, hon har inte bröstcancer, det är inte därför hon har ont. Hon vet inte varför. Hihi. Men det är inte nog med det, skulle vi kunna få se den anklagades armar?

Hon såg förskräckt upp och hennes ögon skrek av rädsla. Hennes armar trängde ännu längre in i tröjan, men två svartklädda män dök upp bakom henne, tog tag i armarna och drog upp ärmarna. Den vita huden skar sig mot de blodröda såren. Åskådarna drog samstämmigt efter andan.

– Haha. Där ser ni. Hoho, hihi, han kikkade av skratt. Varför har du gjort så?

Männen släppte henne och hon föll ihop på golvet.

– Nå? Hihi. Varför har du skärt i dina egna armar?

– Jag vet inte... snyftade hon fram där hon låg.

– Hihi. 'Jag vet inte, jag vet inte', är det de enda orden du kan säga? Svara mig nu, varför skar du dig själv i armarna?

– Jag... jag hade ont. Okej!

– Haha. Hon hade ont, och därför skar hon sig själv? Haha. Det är klart det gör ont när du skär dig själv! Hihi. Men varför skar du inte någon annan om du så gärna ville skära någon? Att skada andra är normalt, att skada sig själv är bara konstigt. Hihi.

– Du förstår inte, det gör så ont härinne att jag måste skära mig här på armen för att bli av med smärtan. Ibland finns det inga andra sätt.

– Hihi. Du tror att vi ska förlåta dig för ditt brott att skada dig själv bara för att du har ont i bröstet! Haha. Men det är inte allt Ers vackra majestät över rätten. Hon är en också en... han gjorde en konstpaus. En hora!

Åskådarna drog återigen efter andan.

– Hihi. Fråga bara modern. Är det inte sant?

– Jag vill ju inte gärna säga så om min dotter, men visst har man förstått en del, de där korta kjolarna, och de trasiga strumpbyxorna. Jag vill inte säga att det är så, men hon döljer det ju inte.

– Vad säger den anklagade om detta, frågade domaren med sin myndiga röst.

– Jag... jag är fan ingen hora!

Publiken drog snabbt efter luft, en åskådare med klent hjärta sjönk ihop på bänken och sjukvårdare tillkallades. Domaren lät kaoset fortgå en stund innan han hårt slog med sin klubba i podiet, med ens blev det knäpptyst, den hjärtsjuka dunkade till i golvet då sjukvårdarna släppte honom för att åhöra domarens befallning om ordning.

– Förstår den anklagade vilken grov förbrytelse det är att häda rätten så som du nu har gjort genom din svordom.

– Det skiter jag i.

– Omedelbar repression!

Narren svängde till med sin piska på domarens befallning, rappet träffade henne över kinden, en droppe blod trängde fram.

– Rätten ogillar att behöva vidta dylika åtgärder, men Vi lämnas ingen annan utväg. Om Vi nu kan återgå till ämnet. Det påstås att den anklagade är en så kallad 'hora', den anklagade motsätter sig detta trots erkännandet av modern.

– Men jag har ju bara legat med fem personer! skrek hon så att hela rättsalen drog efter andan igen och mannen med hjärtproblem spärrade upp ögonen av förvåning innan han föll ihop igen.

– Hihi, hör ni alla! Hon erkänner!

Narren började att dansa runt och sjöng med en löjlig melodi att hon erkänner samtidigt som piskan ven över hans huvud i takt med sången.

– Men fem personer är inte mycket!

Narren slutade att dansa och sjunga, uppenbart förnärad av avbrottet i sitt uppträdande.

– Hihi, lilla flicka, du har inte förstått va? Det är inte, hihi, antalet som avgör, utan hur vi ser på företeelsen. Får jag fråga hur du känner dessa gossar som du så villigt och glupskt låg med?

– Jag... vad spelar det för roll?

– Hihi, du behöver inte svara, jag vet nog, du var inte ihop med någon av dem, och du ångrade det inte efteråt!

– Nej... hon såg trotsig ut och tänkte att det kunde inte bli värre. Det var ju skönt!

Sjukvårdarna stod nu med en bandspelare som de hade använt för att spela in hennes uttalande och spelade upp det gång på gång i ett par hörlurar för den medvetlöse som sakta började komma tillbaka till livet med denna psykiska hjärtmassage.

– Jag tror Vi kan lämna denna åtalspunkt nu då ett fullständigt erkännande har avlagts, sa domaren med otålig röst. Kan Vi få höra åklagarens nästa åtalspunkt?

– Åh! Absolut du vackraste av... hrm, ansiktslösa. Jag kan bevisa utom relevanta tvivel att den åtalade vid ännu en punkt har brutit den högsta av lagar! Låtom mig kalla ännu ett vittne för att bekräfta detta.

I ljuskäglan till vänster om podiet trädde nu hennes far fram, han såg sträng och bister ut när han besviket såg åt sin dotters håll.

– Hihi, skulle ni vilja berätta för rätten vad ni och er dotter brukar prata om vid middagsbordet?

– Ja... jo, vi brukar diskutera politik.

– Jaha, hihi, jag förstår, och vad är er politiska hemvist?

– Jo, jag är socialdemokrat.

– Ah! Måttfullt och bra! Skulle ni även vilja berätta vad er... hihi... dotter tycker i politikens frågor?

– Ja, hon tycker lite annorlunda. Jag vet inte exakt vad hon är, men hon tjarar väldigt mycket om att så många lider och att man kan skapa ett bättre samhälle.

– Hahaha, nu asgarvade narren. Ett bättre samhälle? Hur då om man får fråga? nu vände han sig till henne igen.

– Det är väl inte svårt? Om alla bara tog sitt ansvar och visade solidaritet så skulle alla få det bättre. Vet du till exempel att om vi här i väst skulle avstå bara

– TYST! skrek narren. Inte ett ord mer! Du yttrar inte slutet på den meningen! han höll upp piskan som en varning. Vad pratar ni mer om vid middagsbordet? fortsatte narren till fadern.

– Jo, hon brukar klaga en hel del på vår mat.

– Hihi, varför då?

– För att vi äter kött och hon är vegan.

Ett sorl som bestod av förvåning och förfäran spred sig genom salen, men la sig så snart domaren höjde klubban.

– Så, hihi, varför äter du inte kött flicka lilla?

– Djur är också levande varelser med känslor.

Narren höjde piskan och snärtade till mot henne, på något sätt letade den sig in i hennes mun och rev upp ett stort sår på hennes tunga.

– Jag varnade dig!

Hon såg oförstående ut och försökte kväva smärtan och tårarna medan hon stammande frågade vad hon blivit varnad för. Domaren lutade sig lite framåt och sa med myndig röst.

– Dina föräldrar kanske är väldigt toleranta med ditt prat om dylika ämnen, men i Vår rättssal får du hålla vår gyllene regel för helig!

Han pekade ovanför sitt huvud där hon såg en svart skylt med guldfärgade bokstäver: ”Sanningen är obehaglig.”

– Försök att förstå där i din egna lilla galna värld, fortsatte han. När du säger sådant som bryter mot våra lagar tvingar du våra tjänare att tänka till, och det är mycket otrevligt, förskräckande för att inte ens nämna ansträngande, och våra lagar måste skrivas om. Skulle åklagaren vilja vara så vänlig att försöka få slut på detta någon gång?

– Ja, visst oh du skapare av de högsta av alla höga lagar! Den sista åtalspunkten är, hihi, väldigt enkel att styrka. Jag menar, se på henne, hihi, du ser ju inte klok ut! Varför ser du ut så?

Han håller upp en spegel framför henne, hon synar sina svartsminkade ögon, sina svarta naglar, sina svarta kläder och sitt svartfärgade hår som skar sig mot de rosa slingorna.

– För att... för att jag vill vara unik. Jag är inte som er...

– MEN FÖR I HELVETE! skrek domaren så att hela salen skalv. Varför kunde du inte säga det direkt så hade vi sluppit hela den här jävla processen! Du har ju nyss förklarat dig själv skyldig till det brottet du är anklagad för. Dåså, åklagaren kan utgå, arvodet kommer som vanligt levererat med begagnade sidentrosor. Och du, lilla flicka, du döms härmed för upprepade, medvetna och hänsynslösa brott mot normen. Har du något att säga innan straffet verkställs?

– Ehhh? Va? Är det över nu?

– Är det din fråga? Svaret är ja, straffet kan verkställas nu, han viftade med handen åt de svartklädda männen.

– Nej, vänta! Vem är du egentligen?

– Jag är Normen. Den högsta av alla lagar.

– Men... vem har skrivit dig då?

– Alla... även du.

Sedan blev allt svart.

Hon vaknade kippande med ögonen, allt verkade ha varit en dröm, men hon mindes inte att hon hade somnat. Allt var suddigt runt henne, det stod en man böjd över henne och sa hennes namn. Hon försökte skärpa sin blick, men allt förblev suddigt. Hon började sakta röra sina utmattade ben, ställde sig sakta upp, mannen sa något hon inte uppfattade med förvånad och förbryllad röst. Sakta stapplade hon mot dörren lutande mot mannen, som sköt upp den för henne. Hans arm som höll upp henne kändes tung och hon var fortfarande rädd, så hon slet sig lös och försökte ta några stapplande steg själv innan hon föll ihop på golvet. Innan mannen hann fram till henne för att bära in henne på sitt rum igen hann hon se vad det stod på skylten i taket: ”Barn och ungdomspsykiatriska avdelningen”.
Hon var utanför normen och ensam.